

СВЪТУЛКА

Веднажъ останала сама
и Слънчо туй научилъ,
съсъ ключъ отъ снопче свѣтлина
палата той отключилъ.

Въ градината царкинята
затичала се бързо,
а Слънчо на смокинята
за нея люлка вързалъ.

*

Какъ хубаво се люшна тя,
какъ весело подскочи! . . .
Ахъ, Марто, Марто, за беля
бѣ люлката нарочно.

Когато Марта отлетѣ
до върха на дървото,
покри я Слънчо съсъ цвѣтя,
примами я въ небото.

Каква бѣ тази орисъ зла
за братята ѝ върни —
смѣни се радостъта съ тегла,
палата се почерни!

И тръгнаха съ торбица хлѣбъ
сестра си тѣ да дирятъ,
единъ се стори просякъ слѣпъ,
а другъ съ гждулка свири.

Баща имъ ги благослови,
до порти ги изпрати
и скри се побѣлѣлъ, превитъ
въ самотнитѣ палати . . .

Да търсятъ сестрини следи
момцитѣ остарѣха,
коси, и вежди, и бради
отъ грижи побѣлѣха.

Отъ градъ на градъ по пра-
шенъ пѣтъ
бездомници тѣ скитагъ
и дето на почивка спратъ,
за Марта ще попитатъ.

А Марта вече остарѣ
и Слънчо я прогони . . .
Старица бедна — крета тя
и жални сълзи рони.

Но щомъ ѝ кажатъ, де въ кой
градъ
е Сѣчко спрѣлъ, почива,
зарадвана за своя братъ
презъ сълзи се засмива.

Тогазъ и Слънчо се засмѣй,
за Марта щомъ си спомни,
съ усмивка той сърдцата сгрѣй
на бедни и бездомни.

Но малъкъ Сѣчко е юнакъ,
отминалъ е отдавна . . .
А баба Марта тжжна пакъ
следъ него крета бавно.

Подъ дъждъ и студъ и по
снѣга
все тѣй ли тя ще скита?
Затуй е Марта нѣкога
тѣй лоша и сърдита . . .

Калина Малина